

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

15. července 2015*

„Přístup k dokumentům — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Dokumenty týkající se účasti některých členů Parlamentu na doplňkovém systému důchodového pojištění — Odepření přístupu — Výjimka týkající se ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce — Článek 8 písm. b) nařízení (ES) č. 45/2001 — Předávání osobních údajů — Podmínky vztahující se k nezbytnosti předání osobních údajů a k nebezpečí poškození oprávněných zájmů subjektu údajů“

Ve věci T-115/13,

Gert-Jan Dennekamp, s bydlištěm v Giethoornu (Nizozemsko), zastoupený O. Brouwerem, T. Oeyenem a E. Raedts, advokáty,

žalobce,

podporovaný

Finskou republikou, zastoupenou H. Leppo, jako zmocněnkyní,

Švédským královstvím, původně zastoupeným A. Falk, C. Meyer-Seitz, S. Johannesson a U. Persson, poté A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlssonem, L. Swedenborgem, C. Hagermanem a F. Sjövallem, jako zmocněnci,

a

Evropským inspektorem ochrany údajů (EIOÚ), zastoupeným A. Buchta a U. Kallenberger, jako zmocněnkyněmi,

vedlejšími účastníky řízení,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému N. Lorenzem a N. Görlitzem, jako zmocněnci,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Parlamentu A (2012) 13180 ze dne 11. prosince 2012, kterým byl žalobci odepřen přístup k některým dokumentům týkajícím se účasti některých členů Parlamentu na doplňkovém systému důchodového pojištění,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení A. Dittrich, předseda, J. Schwarcz (zpravodaj) a V. Tomljenović, soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorzcyk, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. listopadu 2014,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový základ sporu

- 1 Žalobce, Gert-Jan Dennekamp, je novinářem zaměstnaným u Nederlandse Omroep Stichting (Sdružení nizozemského rozhlasového a televizního vysílání).
- 2 Dne 25. listopadu 2005 žalobce předložil Parlamentu žádost o přístup ke „všem dokumentům“ týkajícím se doplňkového systému důchodového pojištění členů Parlamentu (dále jen „systém“) na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43). Byl mu umožněn přístup ke zprávě generálního tajemníka pro předsednictvo Parlamentu (dále jen „předsednictvo“), k „Ročním účetním závěrkám a výročním zprávám“ týkajícím se několika let a k zápisu ze schůze předsednictva. Později bylo ukončeno projednávání stížnosti, kterou podal žalobce evropskému ochránci lidských práv důvodem, že mu byl odepřen přístup k seznamu členů Parlamentu účastnících se systému.
- 3 Dopisem ze dne 20. října 2008 podal žalobce žádost o přístup ke všem dokumentům uvádějícím členy Parlamentu (dále jen „členy“) účastnící se systému, k seznamu členů, jež se účastnili systému ke dni 1. září 2005 a k seznamu členů účastnících se systému ke dni podání žádosti o přístup, v jejichž prospěch Parlament hradil měsíční příspěvek. Parlament zamítl potvrzující žádost o přístup k výše uvedeným dokumentům rozhodnutím ze dne 17. prosince 2008.
- 4 Tribunál zamítl žalobu na neplatnost rozhodnutí ze dne 17. prosince 2008 rozsudkem ze dne 23. listopadu 2011, Dennekamp v. Parlament (T-82/09, EU:T:2011:688). Tribunál měl v podstatě za to, že žalobce v žádosti o přístup k dokumentům nezohlednil zásadu formulovanou v rozsudku ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager (C-28/08 P, Sb. rozh., EU:C:2010:378, bod 63), podle níž platí, že pokud se žádost o přístup týká osobních údajů, je třeba v plném rozsahu uplatnit nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1). Tribunál konkrétně konstatoval, že žalobce neprokázal nezbytnost předání osobních údajů, která je vyžadována ustanoveními čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 (výše uvedený rozsudek Dennekamp v. Parlament, EU:T:2011:688, body 31 až 35).
- 5 Dopisem ze dne 10. září 2012 žalobce požádal předsedu Parlamentu, aby mu umožnil přístup ke čtyřem kategoriím dokumentů: všem dokumentům, z nichž vyplývá, kteří ze současných členů se účastní systému, jmennému seznamu členů, kteří se účastnili systému v období od září 2005, jmennému seznamu členů, kteří se v současnosti účastní systému a za které Parlament hradí měsíční příspěvek, všem dokumentům, které souvisí s finanční situací systému od roku 2009 (dále jen „původní žádost“).
- 6 Žalobce v původní žádosti uvedl, že předání osobních údajů je objektivně nezbytné ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 a neexistuje nebezpečí, že právní [oprávněné] zájmy subjektů údajů budou poškozeny zpřístupněním dotčených údajů.

- 7 Pokud jde o nezbytnost předání osobních údajů, žalobce, který se opřel o velký zájem veřejnosti na transparentnosti, jenž je uznán v nařízení č. 1049/2001, poukázal na potřebu veřejnosti lépe pochopit, jak byla rozhodnutí přijata, a na skutečnost, že k tomu je třeba, aby mohla být zahájena diskuse prostřednictvím novinových reportáží. Zdůraznil, že v projednávaném případě je pro evropské občany nejdůležitější, aby věděli, kteří členové mají osobní zájem na systému především vzhledem k okolnostem, že Parlament hradí dvě třetiny příspěvků členů účastnících se systému, několikrát nahradil ztráty systému a zavázal se nahradit všechny ztráty, které by systému vznikly, čímž zajišťuje členům účastnícím se systému zachování nabytých důchodových nároků, což podle žalobce s sebou nese značné čerpání veřejných prostředků.
- 8 Pokud jde o skutečnost, že oprávněné zájmy členů by nebyly nijak poškozeny, žalobce je toho názoru, že je obtížné určit újmu, která by vyplynula ze zpřístupnění jmen členů účastnících se systému, neboť tito by se jej mohli nadále účastnit a mít z něj prospěch a jejich soukromé investice by tímto způsobem nebyly zpřístupněny. V případě, že by byl učiněn závěr, že zpřístupnění jmen členů účastnících se systému by poškodilo jejich soukromé zájmy, žalobce tvrdil, že se nejedná o soukromé oprávněné zájmy, neboť vzhledem k tomu, že systém byl zaveden a ovlivněn poslanci v jejich prospěch a vyplácí plnění financované z veřejných prostředků, by s takovými soukromými zájmy nemělo být zacházeno stejně, jako se zájmy týkajícími se soukromých příspěvků do běžného systému důchodového pojištění. Na negativní reakci veřejnosti na účast některých členů na systému nelze podle žalobce nahlížet jako na narušení soukromí, kterému má zabránit nařízení č. 1049/2001.
- 9 Poté, co žalobce učinil v původní žádosti odkaz na Listinu základních práv Evropské unie a Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), tvrdil, že cílem jeho žádosti není zasahovat do obydlí nebo rodinného života členů, nýbrž jejím cílem je zahájit veřejnou diskusi o výkonu veřejných funkcí, na které by měla být povolena evropským občanům účast.
- 10 Dopisem ze dne 17. října 2012 odepřel generální tajemník Parlamentu přístup k prvním třem kategoriím dokumentů z důvodu, že se jedná o dokumenty obsahující osobní údaje, u kterých čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 vyžaduje, aby žadatel prokázal nezbytnost jejich předání a skutečnost, že není důvod domnívat se, že mohou být poškozeny oprávněné zájmy subjektu údajů. Generální tajemník měl přitom za to, že žalobce neprokázal nezbytnost předání dotčených údajů tím, že odkázal jen na veřejný zájem na transparentnosti. Dále měl za to, že nebylo nezbytné prozkoumat, zda mohou být poškozeny oprávněné zájmy členů. Pokud jde konečně o čtvrtou kategorii dokumentů požadovaných žalobcem, generální tajemník uvedl dokumenty týkající se finanční situace systému od roku 2009 a odkazy udávající, kde na internetových stránkách Parlamentu mohou být tyto dokumenty nalezeny.
- 11 Dopisem ze dne 8. listopadu 2012 podal žalobce v souladu s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 potvrzující žádost o přístup k prvním třem kategoriím dokumentů uvedeným v bodě 5 výše (dále jen „potvrzující žádost“). Žalobce trval na důvodech, proč měl za to, že předání dotčených osobních údajů je nezbytné, přičemž se opřel o právo na přístup k informacím a o právo na svobodu projevu. Zdůraznil, že Parlament nepoměřil nezbytnost předání těchto údajů s právem na ochranu soukromí dotčených členů, jakož i nevysvětlil, jak by konkrétně a specificky mohla žádost o přístup narušit soukromí uvedených členů. Poté žalobce podrobně vysvětlil, proč je nezbytné zpřístupnit požadované dokumenty, a sice proto, aby bylo možné uskutečnit reportáž o způsobu, jakým jsou využívány veřejné prostředky, o možném dopadu soukromých zájmů na hlasování členů a o fungování kontrolních mechanismů a uvedl důvody, proč případné soukromé zájmy členů dotčených požadovanými dokumenty nemohou mít přednost před svobodou projevu a veřejným zájmem být informován o způsobu, jakým jsou využívány veřejné prostředky, jakož i o přijatých politických rozhodnutích.
- 12 Parlament zamítl potvrzující žádost rozhodnutím A (2012) 13180 ze dne 11. prosince 2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

- 13 Parlament v napadeném rozhodnutí opřel odepření přístupu k požadovaným dokumentům o výjimku vycházející z nebezpečí narušení soukromí a osobnosti jednotlivce upravenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 z důvodu, že tyto dokumenty obsahují osobní údaje ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001, jejichž zpřístupnění by bylo v rozporu s tímto nařízením, které musí být uplatněno v plném rozsahu, pokud požadované dokumenty obsahují takové údaje.
- 14 Pokud jde o podmínku nezbytnosti upravenou v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, Parlament měl v napadeném rozhodnutí zaprvé za to, že musí být vykládána restriktivně, stejně jako jakákoli jiná výjimka ze základního práva. Zadruhé připustil, že žalobce velmi konkrétně sdělil své úmysly týkající se dotčených osobních údajů, měl však za to, že jeho argumenty neprokázaly nezbytnost jejich předání. Parlament byl totiž toho názoru, že pokud by bylo jako právoplatný argument v kontextu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 uznáno odvolání se na zájem veřejnosti a sdělovacích prostředků na výkonu kontroly nad veřejnými výdaji, umožnilo by to zpřístupnění osobních údajů nad jakoukoli rozumnou mírou a porušilo by to pravidla ochrany těchto údajů. Parlament konkrétně uvedl, že žalobce neprokázal souvislost mezi svými úmysly a konkrétními údaji, k nimž požadoval přístup. Parlament měl přitom za to, že nebylo nezbytné ani přiměřené požadovat uvedení jmen všech členů účastnících se systému, jelikož rozhodnutí týkající se tohoto systému jsou přijímána předsednictvem. Parlament zatřetí uvedl, že nebezpečí střetu zájmů je nezbytně spojené s postavením parlamentu, který vždy rozhoduje o odměnách svých členů, přičemž taková skutečnost nemůže sama o sobě odůvodnit zpřístupnění osobních údajů. Parlament měl začtvrté za to, že čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 musí být vykládán takovým způsobem, aby byly zajištěny *ratio* a užitečný účinek uvedeného nařízení a jeho uplatnění nemohlo vést k tomu, že bude zcela zbaveno své podstaty, k čemuž by došlo, pokud by – jako v projednávaném případě – bylo jediným cílem předání osobních údajů jejich okamžité zpřístupnění veřejnosti. Byl toho názoru, že vzhledem k tomu, že uplatnění čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 vyžaduje prokázání nezbytnosti předání osobních údajů osobou, která o ně žádá, umožnil by cíl sledovaný žalobcem přístup k těmto údajům osobám, které neprokázaly takovou nezbytnost přístupu k těmto údajům, což by bylo v rozporu s pravidlem formulovaným v rozsudku Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše (EU:C:2010:378, bod 63).
- 15 Pokud jde o poměrování nezbytnosti předání dotčených osobních údajů s oprávněnými zájmy subjektů údajů, měl Parlament za to, že s ohledem na nařízení č. 45/2001 mají přednost posledně uvedené zájmy, jelikož by nebylo přiměřené připustit takové předání. Parlament zaprvé uznal, že rozsah oprávněných zájmů člena je užší než rozsah oprávněných zájmů soukromé osoby bez veřejných závazků, a úroveň ochrany jejich údajů je proto nižší. Parlament však zadruhé uvedl, že veřejné financování systému neznamená, že nemá být uplatňována ochrana osobních údajů členů nebo že tito členové nemají oprávněné zájmy, které by mohli namítat proti zpřístupnění těchto údajů. Parlament v tomto kontextu uvedl, že je třeba rozlišovat mezi údaji, jež patří do veřejné sféry, na které se vztahuje nižší úroveň ochrany a údaji, jež patří do soukromé sféry, které jsou chráněny pojmem oprávněné zájmy. Parlament měl přitom za to, že vzhledem k tomu, že dotčené osobní údaje patří do soukromé sféry členů, existuje oprávněný zájem na ochraně informací, které obsahují. Podle Parlamentu se jedná o údaje týkající se osobní finanční situace dotčených členů, a sice příspěvků do systému důchodového pojištění a z nich vyplývajících důchodových nároků, které jsou soukromými otázkami. Parlament poznamenal, že existence mandátu člena je zajištěnou podmínkou pro účast na systému, avšak důchod je vyplácen až po uplynutí funkčního období a osobní příspěvky jsou značné. Parlament zatřetí uvedl, že pokud by financování veřejnými prostředky stačilo k tomu, aby byla popřena osobní povaha údajů, platilo by to rovněž pro jakéhokoli zaměstnance veřejné správy. Parlament začtvrté dospěl při poměrování zájmů k závěru, že s ohledem zejména na skutečnost, že sdělovací prostředky a široká veřejnost mají obecný zájem na osobní situaci členů, není přiměřené zpřístupnit požadované údaje, ledaže by bylo uznáno, že lze zpřístupnit všechny osobní údaje členů nebo dokonce jakéhokoli státního úředníka, kteří jsou financováni z veřejných prostředků. Takový přístup by podle Parlamentu zcela zbavil smyslu článek 16 SFEU, ačkoli se žalobce k tomu, aby dosáhl svého cíle, mohl spokojit se žádostí o souhrnné údaje o finanční situaci systému. Parlament zapáté poznamenal, že existují vhodnější opatření k dosažení cílů sledovaných žalobcem, která by dostatečně zajistila kontrolu veřejných výdajů a informovala veřejnost.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 16 Žalobce podal projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 22. února 2013.
- 17 Podáními došlými dne 29. května 2013, 30. května 2013 a 11. června 2013 podali Evropský inspektor ochrany údajů (EIOÚ), Švédské království a Finská republika návrhy na vstup do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání žalobce.
- 18 Usneseními předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 11. září 2013 bylo povoleno vedlejší účastenství EIOÚ, Finské republiky a Švédského království.
- 19 Vzhledem k tomu, že došlo ke změně ve složení senátů, byl soudce zpravodaj zařazen k pátému senátu, v důsledku čehož byla věc přidělena tomuto senátu.
- 20 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení, včetně nákladů vynaložených vedlejšími účastníky řízení.
- 21 Finská republika, Švédské království a EIOÚ navrhují, aby Tribunál vyhověl návrhovým žádáním žalobce a zrušil tedy napadené rozhodnutí.
- 22 Parlament navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.
- 23 Organizačním procesním opatřením položil Tribunál otázku účastníkům řízení. Parlament odpověděl dopisem došlým dne 16. října 2014 a žalobce dopisem došlým dne 17. října 2014.
- 24 Po skončení jednání bylo položeno několik otázek Parlamentu, na které došla kanceláři Tribunálu odpověď dne 7. ledna 2015. Žalobce předložil vyjádření k odpovědi Parlamentu. Ústní část řízení byla ukončena dne 2. února 2015.

Právní otázky

1. K rozsahu sporu

- 25 V odpovědi na organizační procesní opatření žalobce uvedl, že 64 členů účastnicích se systému vyslovilo nesouhlas se změnami, které v něm provedlo předsednictvo na schůzích konaných dne 9. března 2009 a 1. dubna 2009, přičemž podali žalobu k Tribunálu, která byla odmítnuta usnesením ze dne 15. prosince 2010, *Albertini a další a Donnelly v. Parlament* (T-219/09 a T-326/09, Sb. rozh., EU:T:2010:519).
- 26 Kromě toho jiný člen účastnicích se systému podal také žalobu k Tribunálu proti rozhodnutí Parlamentu, kterým mu byl odepřen nárok na dobrovolný doplňkový důchod ve formě jednorázové částky (rozsudek ze dne 18. října 2011, *Purvis v. Parlament*, T-439/09, Sb. rozh., EU:T:2011:600).

- 27 Je tudíž třeba konstatovat, že jména 65 členů účastnících se systému byla zveřejněna ve dnech, v nichž Tribunál rozhodl ve třech věcech uvedených v bodech 25 a 26 výše, a sice před podáním projednávané žaloby.
- 28 V tomto rozsahu je projednávaná žaloba bezpředmětná (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 11. prosince 2006, Weber v. Komise, T-290/05, EU:T:2006:381, bod 42).
- 29 Není tudíž namístě rozhodnout o tomto aspektu sporu.

2. K opodstatněnosti žaloby

- 30 Za účelem zpochybnění napadeného rozhodnutí žalobce uplatňuje dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení článků 11 a 42 Listiny základních práv a právního omylu při použití čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001. Druhý žalobní důvod vychází z nedostatečného odůvodnění.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článků 11 a 42 Listiny základních práv a právního omylu při použití čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001

- 31 Žalobce v rámci první části žalobního důvodu tvrdí, že v potvrzující žádosti v souladu s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 uvedl výslovné a legitimní odůvodnění nezbytnosti předání osobních údajů obsažených v požadovaných dokumentech, přičemž se opírá o právo evropských občanů na informace. Žalobce v rámci druhé části tvrdí, že při poměrování zájmů členové nemají oprávněný zájem na ochraně svého soukromí ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001.
- 32 První část žalobního důvodu je tvořena čtyřmi body, ve kterých má žalobce za to, že zaprvé prokázal nezbytnost předání osobních údajů, která je kritériem stanoveným v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 a vyloženým ve světle rozsudků Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše (EU:C:2010:378, bod 63) a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše (EU:T:2011:688, body 31 až 35), zadruhé kritérium nezbytnosti nemá být vykládáno restriktivně, zatřetí výslovně poukázal na souvislost mezi cílem sledovaným jeho žádostí a nezbytností zveřejnění všech požadovaných jmen, které je nejvhodnějším prostředkem k dosažení tohoto cíle a začtvrté napadené rozhodnutí podle jeho názoru dostatečně nezohledňuje strukturu a cíl nařízení č. 1049/2001.
- 33 Druhou část žalobního důvodu tvoří tři výtky. Žalobce zaprvé tvrdí, že členové nemají oprávněný zájem na ochraně svého soukromí ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, neboť jejich chování podléhá ve velké míře kontrole ze strany veřejnosti. Zadruhé je toho názoru, že Parlament v napadeném rozhodnutí neodůvodnil skutečnost, že zpřístupnění požadovaných dokumentů by porušilo oprávněné zájmy členů. Ve třetí výtce má za to, že i kdyby měl Parlament právem za to, že požadovaná informace spadá do soukromé sféry členů, nestačilo by to k její ochraně jako oprávněných zájmů ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, který vyžaduje poměření dotčených zájmů.
- 34 Nejdříve je třeba prozkoumat podmínky, na jejichž základě povoluje čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 předání osobních údajů a tím odpovědět zejména na druhý a čtvrtý bod první části žalobního důvodu, jejichž cílem je zpochybnit způsob, jakým Parlament uplatnil nařízení č. 1049/2001 ve spojení s nařízením č. 45/2001. Dále je třeba určit, zda Parlament správně posoudil odůvodnění nezbytnosti předání osobních údajů uvedené žalobcem, a tím odpovědět na první a třetí bod první části žalobního důvodu. Nakonec je třeba zkoumat, zda Parlament správně poměřil oprávněné zájmy členů na ochraně svého soukromí se zájmem na předání osobních údajů, a tím odpovědět na tři výtky uvedené v druhé části žalobního důvodu, které se do značné míry překrývají.

K uplatnění nařízení č. 1049/2001 ve spojení s nařízením č. 45/2001 a k výkladu podmínek použití čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001

- 35 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 15 odst. 3 SFEU má každý unijní občan a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě právo na přístup k dokumentům orgánů Unie, aniž jsou dotčeny zásady a podmínky stanovené v souladu s postupem uvedeným v článku 294 SFEU (viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, Sb. rozh., EU:C:2014:112, bod 61 a citovaná judikatura). Nařízení č. 1049/2001 je podle bodu 1 svého odůvodnění v souladu s vůlí vyjádřenou v čl. 1 druhém pododstavci EU, vloženém Amsterodamskou smlouvou, zahájit novou etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji a co nejbližší občanům. Jak se připomíná v bodě 2 odůvodnění uvedeného nařízení, právo na přístup veřejnosti k dokumentům orgánů souvisí s demokratickou povahou těchto orgánů (rozsudky ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, Sb. rozh., EU:C:2008:374, bod 34 a ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise, C-506/08 P, Sb. rozh., EU:C:2011:496, bod 72).
- 36 Za tímto účelem nařízení č. 1049/2001 usiluje – jak je uvedeno v bodě 4 odůvodnění a v jeho článku 1 – o to, aby bylo v co nejvyšší míře posíleno právo veřejnosti na přístup k dokumentům orgánů (rozsudky Švédsko a Turco v. Rada, bod 35 výše, EU:C:2008:374, bod 33 a Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 35 výše, EU:C:2011:496, bod 73).
- 37 Je zajisté pravda, že toto právo i nadále podléhá některým omezením vycházejícím z důvodů veřejného či soukromého zájmu. Konkrétně uvedené nařízení v souladu s bodem 11 odůvodnění stanoví v článku 4 režim výjimek, který orgánům umožňuje odepřít přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení některého ze zájmů chráněných tímto článkem (rozsudek Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 35 výše, EU:C:2011:496, bod 74).
- 38 Avšak vzhledem k tomu, že se uvedené výjimky odchyľují od zásady co nejširšího zpřístupnění dokumentů veřejnosti, musí být vykládány a uplatňovány striktně (rozsudky Švédsko a Turco v. Rada, bod 35 výše, EU:C:2008:374, bod 36 a Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 35 výše, EU:C:2011:496, bod 75).
- 39 Pokud tedy dotýčný orgán rozhodne o odepření přístupu k dokumentu, o jehož předání byl požádán, je v zásadě povinen vysvětlit, jak by mohl přístup k tomuto dokumentu konkrétně a skutečně porušit zájem chráněný výjimkou stanovenou v článku 4 nařízení č. 1049/2001, na kterou se tento orgán odvolává (viz rozsudek Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 35 výše, EU:C:2011:496, bod 76). Kromě toho musí být riziko takového porušení rozumně předvídatelné, a nikoli čistě hypotetické (rozsudky Švédsko a Turco v. Rada, bod 35 výše, EU:C:2008:374, bod 43 a Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 35 výše, EU:C:2011:496, bod 76).
- 40 Je třeba rovněž připomenout, že z judikatury vyplývá, že při posuzování vztahu existujícího mezi nařízením č. 1049/2001 a nařízením č. 45/2001 za účelem použití výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, a sice ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, je třeba mít na paměti, že uvedená nařízení mají odlišné cíle. První z těchto nařízení směřuje k zajištění co největší možné transparentnosti rozhodovacího procesu veřejných orgánů, jakož i informací, na kterých se jejich rozhodnutí zakládají. Jeho cílem je tedy co největší usnadnění výkonu práva na přístup k dokumentům, jakož i podpora řádné správní praxe. Cílem druhého nařízení je zajištění ochrany základních práv a svobod fyzických osob, zejména pak práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů (rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 49 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 23).

- 41 Vzhledem k tomu, že nařízení č. 45/2001 a č. 1049/2001 neobsahují ustanovení, která by výslovně upravovala přednost jednoho nařízení před druhým, je v zásadě třeba zajistit jejich plnou použitelnost (rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 56 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 24).
- 42 Článek 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, o který Parlament v napadeném rozhodnutí opřel odepření přístupu k požadovaným dokumentům, stanoví, že „[o]rgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany [...] soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů [Unie] o ochraně osobních údajů“. Z judikatury vyplývá, že se jedná o nedělitelné ustanovení, které vyžaduje, aby případné porušení soukromí a osobnosti jednotlivce bylo vždy zkoumáno a posuzováno v souladu s unijními právními předpisy o ochraně osobních údajů a zejména s nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 45/2001. Toto ustanovení zavádí specifický a zesílený systém ochrany osob, jejichž osobní údaje mohou být případně zpřístupňovány (rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 59 a 60 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 25).
- 43 Pokud je žádostí založenou na nařízení č. 1049/2001 usilováno o přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje, jsou ustanovení nařízení č. 45/2001 plně použitelná, včetně jeho článku 8 (rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 63 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 26).
- 44 Ve světle těchto úvah je třeba zkoumat argumentaci žalobce, který je podporován Finskou republikou, Švédským královstvím a EIOÚ.
- 45 Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí dostatečně nezohledňuje strukturu a cíl nařízení č. 1049/2001, kterým je zvýšení odpovědnosti a legitimacy veřejného rozhodovacího procesu přiblížením jej občanovi prostřednictvím transparentnosti. Tvrdí, že podle rozsudku Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše (EU:C:2010:378) není možné, aby nařízení č. 109/2001 bylo zbaveno praktického účinku takovým výkladem relevantních ustanovení, který by znamenal, že cílem legitimního zpřístupnění nemůže být nikdy úplné zpřístupnění veřejnosti. Takový výsledek kromě toho podle žalobce nezohledňuje podmínky, za kterých má Evropský soud pro lidská práva za to, že zájem veřejnosti na obdržení informací má přednost před právem na respektování soukromí veřejného činitele, tj. skutečnost, že reportáž uvádí skutečnosti, které mohou přispět k diskusi v demokratické společnosti týkající se těchto osob při výkonu svých oficiálních funkcí. Žalobce má za to, že Parlament porušil článek 11 Listiny základních práv vykládaný ve světle článku 10 EÚLP, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že by bylo v rozporu s cílem čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, kdyby zveřejnění údajů bylo legitimním cílem.
- 46 Žalobce v replice tvrdí, že kritérium nezbytnosti stanovené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 nesmí být vykládáno restriktivně, neboť by to vedlo k širokému výkladu výjimky ze základního práva na přístup k dokumentům, k neoprávněnému omezení tohoto práva a k rozporu s unijní judikaturou.
- 47 Tvrzení žalobce vychází z myšlenky, že uplatnění nařízení č. 1049/2001 ve spojení s nařízením č. 45/2001 nemá podle rozsudku Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše (EU:C:2010:378), vést k úplné neutralizaci ustanovení prvního nařízení, a tudíž základního práva na přístup k dokumentům unijních orgánů, které má každý evropský občan. Finská republika má ostatně ve spise vedlejšího účastníka za to, že je třeba aplikovat základní obsah a zásady obou nařízení, aby uplatnění jednoho nařízení bylo slučitelné a soudržné s uplatněním druhého nařízení. Má za to, že z těchto zásad je třeba zohlednit zejména pravidlo stanovené v nařízením č. 1049/2001, které se týká nedostatku odůvodnění žádostí o přístup k dokumentům. V tomto kontextu podle ní nelze vykládat restriktivně pojem nezbytnost předání osobních údajů upravený v čl. 8 písm. b) nařízením č. 45/2001, což by omezilo nebo zcela znemožnilo přístup k dokumentům, pokud je žádost založena na takovém obecném zájmu, jako je právo na informace.

- 48 K odpovědi na tuto argumentaci, jejímž cílem je prokázat rovnováhu mezi právem na přístup k dokumentům držným orgány, které vyplývá z nařízení č. 1049/2001 a povinnostmi vyplývajícími z nařízení č. 45/2001, které se týkají předávání osobních údajů týmiž orgány, je třeba upřesnit propojenost pravidel stanovených oběma nařízeními.
- 49 Zprv je třeba připomenout, že v kontextu žádosti o přístup k dokumentům je nařízení č. 45/2001 uplatněno pouze tehdy, pokud orgán, kterému byla žádost předložena, namítne vůči žadateli výjimku upravenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. Toto ustanovení vyžaduje, aby případné narušení soukromí a osobnosti jednotlivce bylo zkoumáno a posuzováno podle právních předpisů Unie o ochraně osobních údajů, zejména podle nařízení č. 45/2001 (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 59).
- 50 Pokud požadované dokumenty obsahují osobní údaje ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001, orgán musí v zásadě zajistit, aby na žádost o přístup byla plně uplatněna obě nařízení (rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 56 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 24). Je však třeba poznamenat, že nařízení č. 45/2001 zavádí specifický a zesílený systém ochrany osob, jejichž osobní údaje mohou být případně zpřístupňovány veřejnosti a při posouzení žádosti o přístup jsou ustanovení nařízení č. 45/2001 plně použitelná, včetně jeho článku 8 (rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, body 60 a 63 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, body 25 a 26). Bod 7 odůvodnění nařízení č. 45/2001 ve spojení s bodem 14 odůvodnění téhož nařízení ostatně uvádějí, že ustanovení tohoto nařízení jsou závazná a vztahují se na veškerá zpracování osobních údajů v orgánech Unie v jakémkoli kontextu.
- 51 Pokud tedy může být důsledkem žádosti o přístup k dokumentům v případě kladné odpovědi na ni zpřístupnění osobních údajů, orgán, kterému byla žádost předložena, musí uplatnit všechna ustanovení nařízení č. 45/2001, a účinkem rozdílných pravidel a zásad, které jsou součástí nařízení č. 1049/2001, nemůže být omezení plné ochrany poskytnuté těmito údaji. Taková zásada jednání orgánů vyplývá podle bodu 12 odůvodnění nařízení č. 45/2001 z významu přiznaného právům, která mají subjekty údajů, k jejich ochraně v souvislosti se zpracováváním takových údajů.
- 52 V takovém obecném rámci je zajisté pravda – jak zdůrazňují žalobce a Finská republika – že právo na přístup k dokumentům není podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 podmíněno tím, aby žadatel odůvodnil zájem na zpřístupnění uvedených dokumentů. Jedná se o konkrétní vyjádření zásad otevřenosti a transparentnosti, kterými se musí řídit jednání unijních orgánů, jakož i demokratické povahy těchto orgánů.
- 53 Je však třeba konstatovat, že tím, že čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ukládá orgánům povinnost, aby posoudily nebezpečí porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce prostřednictvím nařízení č. 45/2001 a omezení a hranic při zacházení s osobními údaji, které ukládá, zejména na základě jeho čl. 8 písm. b), nepřímo vyžaduje, aby žadatel jedním nebo několika výslovnými a legitimními odůvodněními prokázal nezbytnost předání osobních údajů obsažených v dokumentech, k nimž požaduje přístup (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 78 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 30).
- 54 Článek 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 vyžaduje, aby orgán, kterému byla žádost předložena, nejprve posoudil nezbytnost, tedy přiměřenost předání osobních údajů s ohledem na cíl sledovaný žadatelem (v tomto smyslu viz rozsudek Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 34). Tentýž čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 ukládá dále orgánu, kterému byla žádost předložena, aby posoudil, zda předání osobních údajů může porušit oprávněné zájmy subjektů údajů tím, že v průběhu tohoto posouzení určí, zda cíl sledovaný žadatelem může mít takový důsledek (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 78 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 30). Orgán je tím veden k tomu, aby posoudil odůvodnění, které žadatel uvedl v souvislosti s předáním osobních údajů, a tudíž s přístupem k dokumentům.

- 55 Uplatnění podmínky nezbytnosti předání osobních údajů upravené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 vede proto k uznání výjimky z pravidla stanoveného v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1049/2001. Takový důsledek je odůvodněn užitečným účinkem, který je třeba přiznat ustanovením nařízení č. 45/2001, neboť jiné řešení než posouzení nezbytnosti předání osobních údajů s ohledem na cíl sledovaný žadatelem o přístup k dokumentům by nutně vedlo k neuplatnění čl. 8 písm. b) tohoto nařízení.
- 56 Zadruhé je třeba zvláště zohlednit základní vlastnosti režimu ochrany, který poskytuje nařízení č. 45/2001 fyzickým osobám v souvislosti se zacházením s jejich osobními údaji, neboť uplatnění výjimky z práva na přístup upravené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 implikuje plné uplatnění nařízení č. 45/2001, jehož článek 1 stanoví, že předmětem tohoto nařízení je mimo jiné ochrana základních práv a svobod fyzických osob, zejména jejich práva na soukromí.
- 57 Článek 5 oddílu 2 kapitoly II nařízení č. 45/2001 stanoví důvody, ze kterých se zpracování osobních údajů považuje za legální. Článek 7 nařízení č. 45/2001 stanoví podmínky předávání osobních údajů v rámci orgánů a institucí Unie nebo mezi nimi, článek 8 tohoto nařízení upravuje podmínky předávání osobních údajů jiným příjemcům, než jsou orgány a instituce Unie, na které se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281/, s. 31) a článek 9 téhož nařízení stanoví podmínky předávání osobních údajů jiným příjemcům, než jsou orgány a instituce Unie, na které se nevztahuje směrnice 95/46.
- 58 Žádný z článků 7, 8 a 9 nařízení č. 45/2001 sice nezavádí zásadu spojenou s výjimkami, každý z nich však konkrétně omezuje možnosti předávání osobních údajů tak, že jej podřizuje striktním podmínkám, při jejichž nesplnění je předání zakázáno. K těmto podmínkám patří vždy nezbytnost předání s ohledem na cíle různé povahy.
- 59 Cílem nařízení č. 45/2001 je přitom podle bodu 5 odůvodnění zajistit fyzickým osobám, které definuje jako subjekty údajů, práva vymahatelná právní cestou a vymezit povinnosti správců v rámci orgánů a institucí Unie. Za účelem dosažení takového cíle musí být podmínky stanovené v souvislosti s možností orgánu nebo instituce Unie předat osobní údaje vykládány striktně, jinak by byla ohrožena práva, která těmto osobám přiznává nařízení č. 45/2001 jakožto základní práva podle jeho bodu 12 odůvodnění. Splnění podmínky nezbytnosti tak implikuje prokázání toho, že předání osobních údajů je nejvhodnějším opatřením z opatření, která by mohla být přijata k dosažení cíle sledovaného žadatelem a že je tomuto cíli, což vyžaduje, aby žadatel uvedl výslovné a legitimní odůvodnění v tomto smyslu (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 78 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, body 30 a 34).
- 60 Ačkoli žalobce tvrdí opak, nelze na takový výklad podmínky nezbytnosti upravené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 nahlížet jako na široký výklad výjimky ze základního práva na přístup k dokumentům, který by v rozporu s unijní judikaturou vedl k neoprávněnému omezení tohoto práva. Takový výklad nevede k zavedení „druhé“ výjimky ze zásady přístupu k dokumentům ve prospěch osobních údajů, nýbrž vede k nalezení rovnováhy mezi dvěma základními právy, která stojí proti sobě, pokud se žádost o přístup k dokumentům týká osobních údajů chráněných nařízením č. 45/2001, jak vyplývá z bodů 56 až 59 výše. Při propojení ustanovení chránících tato proti sobě stojící práva je chráněno také právo na přístup k dokumentům, neboť povinné použití – jako v projednávaném případě – čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 vede zaprvé jen k tomu, že od žadatele vyžaduje, aby prokázal nezbytnost předání osobních údajů, tj. aby prokázal, že se jedná o přiměřený a nejvhodnější prostředek k dosažení sledovaného cíle (v tomto smyslu viz rozsudek Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 34), a zadruhé k tomu, že ukládá, aby orgán posoudil, zda předání osobních údajů může s ohledem na cíl sledovaný žadatelem porušit oprávněné zájmy subjektů údajů (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 78 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 30). Striktní výklad podmínek uložených čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 tedy nevede k zavedení výjimky, která by obecně bránila přístupu k dokumentům obsahujícím osobní údaje.

- 61 Striktní výklad podmínky nezbytnosti upravené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 přesto neznamená, že nemůže být zohledněno takové obecné odůvodnění předání osobních údajů, jako je právo veřejnosti na informace týkající se jednání členů při výkonu funkce. Jak vyplývá již z bodu 54 výše, obecná povaha odůvodnění předání nemá ve skutečnosti bezprostřední vliv na otázku, zda je předání nezbytné k dosažení cíle sledovaného žadatelem.
- 62 Jak uvádí Parlament, je pravda, že ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 neupravují poměrování veřejného zájmu týkajícího se soukromí a osobnosti jednotlivce s převažujícím veřejným zájmem. Avšak s výjimkou čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 45/2001, který vyžaduje, aby osobní údaje nebyly zpracovávány způsobem neslučitelným s účely, pro které byly tyto údaje shromážděny, žádné ustanovení uvedeného nařízení neomezuje rozsah odůvodnění, které může žadatel uvést v souvislosti s požadovaným předáním. Nic mu nebrání, aby uplatnil takové odůvodnění obecné povahy, jako je odůvodnění uplatňované v projednávaném případě, kterým je v podstatě právo veřejnosti na informace.
- 63 Ačkoli výjimka z práva na přístup k dokumentům upravená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ukládá orgánům povinnost, aby posoudily nebezpečí porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce z pohledu nařízení č. 45/2001 a konkrétně jeho čl. 8 písm. b), musí být uplatněna tak, aby umožňovala užitečný účinek ostatních ustanovení nařízení č. 1049/2001. Tak by tomu nebylo tehdy, pokud by bylo možné, aby orgán, kterému byla předložena žádost o přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje, na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 zakázal žadateli, aby odůvodnil předání požadovaných údajů takovým obecným cílem, jakým je v projednávané věci právo veřejnosti na informace.
- 64 Nelze tudíž tvrdit, že obecné odůvodnění, které žadatel uvedl v souvislosti s předáním osobních údajů k tomu, aby splnil podmínku nezbytnosti stanovenou v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, by znamenala znovuzavedení kritéria převažujícího veřejného zájmu ve smyslu nařízení č. 1049/2001.
- 65 Zatřetí bez ohledu na to, co bylo konstatováno v bodě 51 výše, je třeba odmítnout argumentaci Parlamentu, že striktní výklad podmínky nezbytnosti stanovené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 je o to nezbytnější, že výslovným a vylučným cílem žalobce je v projednávaném případě okamžitě zveřejnit osobní údaje, které by mu byly předány, což by bylo největším zásahem do práva na ochranu těchto údajů. Nařízení č. 45/2001 nemá podle Parlamentu umožňovat zpřístupnění osobních údajů *erga omnes*.
- 66 Žalobce totiž vyjádřil vůli zveřejnit osobní údaje, o jejichž předání žádá. Je však třeba připomenout právní kontext, ve kterém se uplatňuje čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001. Jak bylo tedy vysvětleno v bodech 49 a 50 výše, ustanovení nařízení č. 45/2001 se plně uplatní proto, že žádost o přístup k dokumentům drženým Parlamentem byla podána podle nařízení č. 1049/2001 a Parlament vůči ní uplatnil výjimku vycházející z čl. 4 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení.
- 67 I v tomto kontextu je cílem a důsledkem žádosti o přístup, pokud jí bude vyhověno, zpřístupnění požadovaných dokumentů, což podle čl. 2 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 znamená, že orgán nebo instituce, které byla žádost podána, zpřístupní tyto dokumenty veřejnosti. Nelze však vykládat podmínky předávání osobních údajů stanovené nařízením č. 45/2001, mimo jiné ty, které stanoví čl. 8 písm. b), tak, že důsledkem uplatnění jedné z nich je skutečnost, že přístup k dokumentům obsahujícím tyto údaje je v zásadě poskytnut jen žadateli a zakázán veřejnosti, a tím znemožnit použití nařízení č. 1049/2001. Pokud tudíž osoba, která požaduje přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje, prokázala nezbytnost jejich předání a orgán, kterému byla žádost předložena, měl za to, že neexistuje žádný důvod se domnívat, že toto předání by mohlo porušit oprávněné zájmy subjektů údajů, mohou být údaje předány a neuplatní-li se žádná jiná výjimka upravená v nařízení č. 1049/2001 než ta, která vychází z porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, jsou dokument nebo dokumenty zpřístupněny, a tedy zveřejněny.

68 Z bodů 49 až 67 výše vyplývá, že kritérium nezbytnosti upravené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 musí být vykládáno striktně, že podmínka nezbytnosti předávání osobních údajů znamená, že orgán nebo instituce, které byla žádost podána, posoudí nezbytnost s ohledem na cíl sledovaný žadatelem o přístup k dokumentům, což omezuje působnost pravidla o neodůvodnění žádosti o přístup, že odůvodnění nezbytnosti předání těchto údajů uplatňované žadatelem může být obecné a nařízení č. 1049/2001 nesmí být zbaveno užitečného účinku výkladem relevantních ustanovení, podle něhož cílem legitimního zpřístupnění nemůže nikdy být úplné zpřístupnění veřejnosti.

K posouzení odůvodnění nezbytnosti předání osobních údajů

69 Žalobce má v podstatě za to, že prokázal nezbytnost předání osobních údajů, která je kritériem stanoveným v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, jenž je vyložen ve světle rozsudků Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše (EU:C:2010:378, bod 63) a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše (EU:T:2011:688, body 31 až 35) a výslovně uvedl souvislost mezi cílem sledovaným jeho žádostí a nezbytností zpřístupnit všechna požadovaná jména.

70 Aby bylo možné odpovědět na body žalobního důvodu, je třeba nejdříve popsat odůvodnění nezbytnosti předání dotčených osobních údajů poskytnuté ve správním řízení a posouzení Parlamentu v tomto ohledu uvedené v napadeném rozhodnutí a poté uvést posouzení Tribunálu týkající se argumentů uplatňovaných před ním.

– Posouzení Parlamentem nezbytnosti předání osobních údajů uvedené v napadeném rozhodnutí

71 Pokud jde o nezbytnost předání osobních údajů, je třeba konstatovat, že původní žádost zdůrazňovala potřebu veřejnosti lépe pochopit, jak jsou rozhodnutí přijímána, a skutečnost, že za tímto účelem může být zahájena diskuse prostřednictvím novinových reportáží. V této žádosti bylo uvedeno, že v projednávaném případě je nejdůležitější, aby evropští občané věděli, kteří členové měli osobní zájem na systému, když měli přijmout rozhodnutí o jeho správě.

72 V potvrzující žádosti měl žalobce za to, že předání osobních údajů je nezbytné, přičemž se opřel o právo na informace a právo na svobodu projevu. Vysvětlil, že je nezbytné zpřístupnit požadované dokumenty, aby mohl uskutečnit reportáž o způsobu, jakým jsou využívány veřejné prostředky, o možném dopadu soukromých zájmů na hlasování členů a o fungování kontrolních mechanismů. Za tímto účelem uvedl, že je nezbytné znát jména dotčených členů pro potřeby jeho reportáže, aby mohl využít své svobody projevu a předat tuto informaci veřejnosti, totiž občanům a daňovým poplatníkům, která má zájem na jejím sdělení. Zpřístupnění jmen členů účastnících se systému podle něj umožní zabránit tomu, aby tito využili své hlasy k ovlivnění systému tak, aby z něj měli prospěch způsobem, který je v rozporu s přáním voličů. Veřejnost nemá podle žalobce jiné prostředky k tomu, aby zjistila, jak členové využívají své výsady veřejné moci ve vztahu k systému.

73 V napadeném rozhodnutí měl Parlament zejména za to, že žalobce neprokázal nezbytnost předání osobních údajů, přičemž se opřel o dva různé důvody, aby odmítl uvedené odůvodnění. Parlament zaprvé určil, že odůvodněním žádostí je zájem veřejnosti a sdělovacích prostředků na veřejných výdajích, jejichž součástí jsou finanční výhody členů, v kontextu svobody informací a svobody projevu. Uvedl v tomto ohledu, že uplatňovaný veřejný zájem je abstraktní a velmi obecný, a pokud by byl platným argumentem v kontextu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, umožnil by zpřístupnění osobních údajů nad jakýkoli přiměřený rámec a vedl by k výsledku, který by nebyl v souladu s unijními pravidly o ochraně osobních údajů. Parlament zadruhé uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl souvislost mezi cíli, které sleduje a konkrétními osobními údaji, jež požaduje, nejsou jasné důvody, proč je předání nezbytné. Poznamenal dále, že k výkonu kontroly prováděné veřejností není nezbytné ani přiměřené žádat jména všech členů účastnících se systému, neboť rozhodnutí týkající se tohoto systému byla přijata předsednictvem, přičemž upozornil na to, že žalobce měl uvést zvláštní a specifické nebezpečí střetu zájmů, aby prokázal nezbytnost předání.

– Argumenty účastníků řízení

- 74 V rámci prvního bodu žalobce uvedl, že odůvodnil nezbytnost předání osobních údajů skutečností, že se jedná o informace ve veřejném zájmu, které jako novinář mohl sdělit evropským občanům, aby věděli, jak jsou veřejné prostředky využívány, jak se jejich zvolení zástupci chovají a zda hlasování těchto zástupců týkající se systému bylo ovlivněno jejich finančním zájmem. V rámci druhého bodu má za to, že výslovně uvedl souvislost mezi cílem sledovaným jeho žádostí a nezbytností zpřístupnění všech požadovaných jmen, které je jediným prostředkem veřejnosti k tomu, aby své zástupce donutila, aby nesli odpovědnost za své jednání související s předmětným systémem. Uvedl, že nemusí být ve své žádosti konkrétnější, pokud jde o členy, jež jsou součástí předsednictva.
- 75 Finská republika, Švédské království a EIOÚ mají za to, že zpřístupnění požadovaných informací je odůvodněno obecným veřejným zájmem na transparentnosti, který musí umožňovat, aby bylo veřejnosti poskytnuto zajímavé zhodnocení skutečností týkajících se systému, jako je chování členů při hlasování, a aby tito členové byli dotázáni nebo vyslechnuti, skutečností, že hranice pro prokázání nezbytnosti předání osobních údajů musí být nízká, pokud se jedná o výklad výjimky z práva na přístup upravené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a skutečností, že se může jednat o nezbytnost ve smyslu tohoto článku na základě důvodů vycházejících z veřejného zájmu, jak žalobce přesně a konkrétně uvádí v žádosti o přístup.
- 76 Parlament zejména tvrdí, že žalobce nesplnil požadavky na přiměřenost vyplývající z unijní judikatury k tomu, aby prokázal nezbytnost předání dotčených osobních údajů. Připomíná, že tento výklad pojmu nezbytnost je v souladu s článkem 15 SEU a s nařízením č. 1049/2001. Má za to, že tak je tomu tím spíše, pokud je jako v projednávaném případě cílem žádosti o předání osobních údajů jejich zveřejnění, které je největším zásahem do práva na ochranu těchto údajů. Nařízení č. 45/2001 nemá podle Parlamentu umožňovat zpřístupnění *erga omnes*, nýbrž má povolovat předávání osobních údajů jen konkrétním osobám. Uvádí navíc, že žalobce před přijetím napadeného rozhodnutí neuvedl argument, kterým by objektivně podložil údajný veřejný zájem, zejména, že v současnosti existuje diskuse o systému nebo že existují pochybnosti o chování některého člena, jak stanoví rozsudek Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše (EU:T:2011:688).

– Závěry Tribunálu

- 77 Jak bylo konstatováno v bodě 59 výše, splnění podmínky nezbytnosti stanovené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, která je vykládána striktně, znamená prokázání, že předání osobních údajů je nejvhodnějším opatřením z opatření, která by mohla být přijata k dosažení cíle sledovaného žadatelem, a je přiměřené tomuto cíli. V daném případě je třeba odpovědět společně na obě výtky, podle nichž je předání dotčených údajů nejvhodnějším opatřením k dosažení sledovaných cílů.
- 78 U cílů, o nichž žalobce v potvrzující žádosti tvrdil, že je nezbytné, aby Parlament předal dotčené osobní údaje, je třeba rozlišovat mezi veřejnou kontrolou způsobu, jakým jsou veřejné prostředky využívány na základě uplatnění práva na informace, a možným dopadem zájmů členů na jejich hlasování o systému, tj. určením potenciálních střetů zájmů u členů.
- 79 Žalobce zaprvé uvádí záměr poskytnout informace o systému prostřednictvím novinových článků a televizních reportáží, aby veřejnosti umožnil účastnit se legitimní diskuse o systému, přičemž zvláště zdůrazňuje svou roli novináře v demokratické společnosti.
- 80 S ohledem na tuto skutečnost žalobce na jednání tvrdil, že nezbytnost předání osobních údajů musí být posuzována z hlediska článku 9 směrnice 95/46, který stanoví zvláštní pravidla, pokud je zpracovávání údajů prováděné pro účely žurnalistiky, jelikož čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 odkazuje na právní předpisy Unie o ochraně osobních údajů bez bližšího určení. Z ustanovení čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu ve spojení s čl. 84 odst. 1 téhož jednacího řádu však vyplývá, že žaloba musí

obsahovat předmět sporu a stručný popis uvedených žalobních důvodů a nové důvody nebo argumenty nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení (rozsudek ze dne 21. října 2010, *Umbach v. Komise*, T-474/08, EU:T:2010:443, bod 60) nebo by byly rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a byly s ním úzce spjaty (viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2012, *Thesing a Bloomberg Finance v. ECB*, T-590/10, EU:T:2012:635, bod 24 a citovaná judikatura). Tak tomu v projednávaném případě není, takže tento argument, který byl předložen opožděně, musí být odmítnut jako nepřípustný.

- 81 Pokud se žalobce v potvrzující žádosti opřel o právo na informace a právo na svobodu projevu k tomu, aby odůvodnil nezbytnost předání dotčených osobních údajů, je třeba konstatovat, že toto nemůže postačovat k tomu, aby prokázal, že předání jmen členů účastnících se systému je nejvhodnějším z opatření, která by mohla být přijata k dosažení jeho cíle a že je tomuto cíli.
- 82 Žalobce ve své argumentaci zajisté jasně specifikoval cíle, které sleduje, a důvody, pro které má za to, že předání údajů je nezbytné: v podstatě možnost uskutečnit reportáž o systému, aby evropská veřejnost mohla být seznámena s jeho fungováním a kontrolovat členy, kteří ji zastupují. Tímto však nevysvětlil, proč je předání jmen členů účastnících se systému nejvhodnějším opatřením k dosažení cíle, který si stanovil, což je v rozporu s požadavkem vyplývajícím z čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, který je vyložen v rozsudku *Dennekamp v. Parlament*, bod 4 výše (EU:T:2011:688, body 30 a 34).
- 83 Žalobce se v potvrzující žádosti omezil na tvrzení, že opatření určená k tomu, aby veřejnosti umožnila kontrolu veřejných výdajů v rámci systému, jako je například postup udělování absolutoria, nechrání základní práva, kterých se dovolává, a sice právo na informace a na zveřejnění shromážděných informací, a že tudíž nemohou odůvodnit nezpřístupnění dotčených informací. Je nutno konstatovat, že takové skutečnosti neumožňují určit, proč je předání jmen členů účastnících se systému nejvhodnějším opatřením k dosažení cíle sledovaného žalobcem ani proč je tomuto cíli. Pouhé tvrzení, že předání může lépe zajistit ochranu základních práv, nemůže být považováno za výsledek analýzy, a to ani omezené, účinků a důsledků jednotlivých opatření, která by mohla být přijata k dosažení cílů žalobce.
- 84 Pokud jde o argument žalobce, že vzhledem ke sporům týkajícím se jeho vytvoření a financování již existuje diskuse o systému, nebo i kdyby taková diskuse neexistovala, bylo by nezbytné získat přístup ke jménům členů, aby bylo podpořeno její zahájení, žalobce se jen dovolává argumentů spojených s cílem, který sledoval v žádosti o přístup k dokumentům. Tyto argumenty neumožňují prokázat nezbytnost dosáhnout předání dotčených údajů ani z nich nevyplývá žádná souvislost s vhodností nebo přiměřeností požadovaného opatření, jak požaduje unijní judikatura (v tomto smyslu viz rozsudek *Dennekamp v. Parlament*, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 34). Existence diskuse o systému, konkrétně o jeho výhodnosti pro členy v neúspěch veřejných financí, jakož i jednotlivé skutečnosti uvedené žalobcem dále prokazují, že žalobce již má konkrétní informace o pravidlech a fungování systému, jež by mu umožnily zahájit nebo rozvinout veřejnou diskusi o řádné správě systému a finančním nebezpečí, které představuje pro rozpočet Unie, kterou chce vyvolat. Je třeba konstatovat, že kromě toho, že tyto jednotlivé skutečnosti, které předložil sám žalobce, neprokazují nezbytnost předání dotčených osobních údajů, nesvědčí ani ve prospěch tvrzení, že je nezbytné znát jména členů účastnících se systému, aby bylo možné poukázat na jeho negativní důsledky pro veřejné finance.
- 85 Je třeba dále vyvodit stejný důsledek pro judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, v níž bylo rozhodnuto, že odepření přístupu k informacím tvořeným osobními údaji voleného zástupce není nezbytné v demokratické společnosti vzhledem k právu novinářů získávat a sdělovat informace veřejného zájmu. Takový závěr totiž neumožňuje určit, zda opatření požadované žalobcem je nejvhodnější k dosažení jím sledovaného cíle a zda je tomuto cíli přiměřené.

- 86 Konečně argumenty, že žalobce výslovně uvedl souvislost mezi cílem sledovaným v jeho žádosti a nezbytností zpřístupnit veškerá požadovaná jména a že nemusel být v žádosti konkrétnější, zejména pokud jde o členy, kteří tvoří předsednictvo, rovněž nemají vliv na závěr uvedený v bodě 82 výše vzhledem k možnosti částečného zpřístupnění upraveného v čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001. Žádný z těchto argumentů neumožňuje prokázat nezbytnost předání jmen členů účastnících se systému, jak vyžaduje čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001.
- 87 Je třeba odmítnout argumentaci žalobce týkající se nezbytnosti předání jmen členů účastnících se systému vzhledem k cíli informovat veřejnost a zapojit ji do diskuse o legitimitě systému, neboť články 11 a 42 Listiny základních práv, které se týkají svobody projevu a práva na přístup k dokumentům orgánů a institucí Unie, nebyly tudíž porušeny.
- 88 Žalobce má zadruhé za to, že předání dotčených osobních údajů je nezbytné k tomu, aby bylo možné určit, zda bylo hlasování členů týkající se systému ovlivněno jejich finančními zájmy, neboť zpřístupnění všech jmen členů účastnících se systému je jediným prostředkem veřejnosti, jak donutit její zástupce, aby nesli odpovědnost za své jednání související se systémem.
- 89 Argumentace žalobce uvedená jak v potvrzující žádosti, tak v písemnostech předložených v tomto řízení spočívá v nezbytnosti upozornit na možné střety zájmů u členů.
- 90 Je třeba zaprvé uvést, že Parlament v odpovědi na otázku položenou na jednání tvrdil, že zveřejnění střetů zájmů nemůže být z právního hlediska považováno za legitimní cíl zacházení s osobními údaji ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 45/2001, čímž zopakoval argument, který uvedl v žalobní odpovědi, aniž jej spojil s tímto ustanovením. Je však nutno konstatovat, že Parlament v napadeném rozhodnutí neuvedl, že by předání jmen členů účastnících se systému bylo zpracováním údajů neslučitelným s legitimními cíli, pro které byly tyto údaje shromážděny. Tento argument musí být tudíž v každém případě odmítnut jako skutkově nepodložený, neboť napadené rozhodnutí není vůbec odůvodněno takovým závěrem.
- 91 Článek 3 odst. 1 kodexu chování poslanců Evropského parlamentu v souvislosti s finančními zájmy a střety zájmů zadruhé stanoví:
- „Ke střetu zájmů dochází, pokud má [člen] osobní zájem, jenž by mohl nevhodně ovlivňovat výkon jeho povinností jakožto poslance. Ke střetu zájmů nedochází, pokud získá poslanec výhodu pouze na základě toho, že patří k obyvatelstvu jako celku nebo k nějaké široké kategorii osob.“
- 92 Je rovněž možné poukázat na to, že Rada Evropy je toho názoru, že ke střetu zájmů dochází v situaci, kdy má veřejný činitel osobní zájem, který by mohl ovlivnit nebo by se mohl jevit jako ovlivňující nestranný a objektivní výkon jeho oficiálních funkcí, přičemž osobní zájem zahrnuje jakoukoli výhodu pro něj nebo ve prospěch jeho rodiny, rodičů, přátel nebo blízkých osob nebo osob či organizací, se kterými má nebo měl obchodní nebo politické vztahy, jakož i jakoukoli finanční nebo občanskou povinnost, kterou má tento veřejný činitel [viz článek 13 doporučení Výboru ministrů Rady Evropy členským státům R (2000) 10 o kodexech chování veřejných činitelů přijatého dne 11. května 2000].
- 93 Jak uvádí žalobce, předpokladem střetu zájmů u voleného zástupce je tedy skutečnost, že při hlasování o dané věci může být jeho chování ovlivněno osobním zájmem. Potenciální střet zájmů spočívá v projednávaném případě ve skutečnosti, že členové mohou prostřednictvím hlasování změnit systém nebo vyjádřit svůj postoj k němu způsobem, který upřednostňuje jejich zájmy jakožto osob, kterým ze systému plynou výhody.
- 94 Aby však bylo možné ozřejmit potenciální střet zájmů u členů při rozhodování o systému, je nezbytné znát jména těch z nich, kteří se jej účastní, a okolnost, že dotčený střet zájmů je – jak tvrdí Parlament – vlastní funkci člena voleného shromáždění, nemá vliv na posouzení nezbytnosti předání osobních údajů. Tato okolnost sama o sobě neumožňuje prokázat, že zamýšlené předání není nezbytné. Takové

předání je tedy jediným opatřením, které umožňuje dosažení cíle sledovaného žalobcem, jelikož žádné jiné opatření nemůže zajistit identifikaci členů, kteří se nacházejí v situaci potenciálního střetu zájmů. Je tudíž třeba mít za to, že pro účely použití čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 je předání jmen členů účastnících se systému nejvhodnějším opatřením a je přiměřené k určení toho, zda zájmy členů na systému, mohou mít vliv na jejich chování při hlasování (v tomto smyslu viz rozsudek Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, body 30 a 34).

- 95 V této fázi je třeba nicméně poznamenat, že v situaci, v níž potenciální střet zájmů spočívá v chování členů při hlasování, nemůže pouhé uvedení totožnosti těch, kteří se účastní systému, samo o sobě ozřejmit existenci střetu zájmů. Kromě toho je nezbytné určit, kteří členové rozhodovali o systému na základě hlasování vzhledem k tomu, že Parlament tvrdí, že v situaci, v níž dochází k potenciálnímu střetu zájmů, se mohou nacházet jen členové účastníci se systémem, již jsou součástí předsednictva, které je podle něj orgánem, jenž stanovuje pravidla správy systému.
- 96 Žalobce však v potvrzující žádosti nepoukázal jen na hlasování, jejichž výsledkem byly změny podrobných pravidel správy systému, nýbrž na jakékoli hlasování, v průběhu kterého Parlament nebo některý z jeho orgánů rozhodl o systému určitým způsobem. Uvedl tedy možný dopad soukromých zájmů na chování členů při hlasování, postavení členů, na základě kterého mohou ovlivňovat způsob, jakým jsou veřejné prostředky využívány v jejich prospěch a neexistenci jiné možnosti než zpřístupnění jmen členů účastnících se systému k odhalení toho, jak zvolení zástupci využívají výsady veřejné moci v souvislosti se systémem.
- 97 Na základě procesního organizačního opatření (viz bod 23 výše) předložil žalobce Tribunálu akty přijaté od 1. října 2005, kterými podle něj plénum Parlamentu, výbor pro rozpočtovou kontrolu Parlamentu a předsednictvo změnily systém nebo se vyslovily k jeho správě. V případě pléna jde o rozhodnutí Evropského parlamentu 2008/497/ES, Euratom ze dne 24. dubna 2007 o udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Evropské unie na rozpočtový rok 2005, oddíl I – Evropský parlament (Úř. věst. 2008, L 187, s. 1), rozhodnutí Evropského parlamentu 2009/185/ES, Euratom ze dne 22. dubna 2008 o udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Evropské unie na rozpočtový rok 2006, oddíl I – Evropský parlament (Úř. věst. 2009, L 88, s. 1), rozhodnutí Evropského parlamentu 2009/628/ES, Euratom ze dne 23. dubna 2009 o udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Evropské unie na rozpočtový rok 2007, oddíl I – Evropský parlament (Úř. věst. L 255, s. 1) a rozhodnutí Evropského parlamentu 2012/544/EU, Euratom ze dne 10. května 2012 o udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Evropské unie na rozpočtový rok 2010, oddíl I – Evropský parlament (Úř. věst. L 286, s. 1). V případě výboru pro rozpočtovou kontrolu jde o návrh zprávy ze dne 8. března 2007 o pozměňovacích návrzích 1 až 21 týkajících se udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Unie na rozpočtový rok 2005, oddíl I – Evropský parlament, informační dokument o stanovisku výboru k udělení absolutoria za plnění rozpočtu na rozpočtový rok 2006 a aktualizovaný přehled činnosti výboru týkající se udělení absolutoria za plnění rozpočtu na rozpočtový rok 2010. V případě předsednictva jde o rozhodnutí ze dne 30. listopadu 2005 o správě systému, rozhodnutí ze dne 19. května 2008 a 9. července 2008, kterým se stanoví prováděcí opatření ke statutu poslanců Evropského parlamentu (Úř. věst. 2009, C 159, s. 1), rozhodnutí ze dne 9. března 2009 o dobrovolném důchodovém fondu a rozhodnutí ze dne 1. dubna 2009 o dobrovolném důchodovém fondu.
- 98 Je třeba bez dalšího ponechat stranou rozhodnutí Parlamentu 2005/684/ES, Euratom ze dne 28. září 2005 o přijetí statutu poslanců Evropského parlamentu (Úř. věst. L 262, p. 1), neboť na toto rozhodnutí se nevztahuje rozsah žádosti o přístup k dokumentům předložené žalobcem, která se týká zejména jmenného seznamu členů účastnících se systému v období po září 2005. Totéž platí pro informační dokument o stanovisku výboru pro rozpočtovou kontrolu k udělení absolutoria za plnění rozpočtu na rozpočtový rok 2006 a aktualizovaný přehled činnosti výboru týkající se udělení absolutoria za plnění rozpočtu na rozpočtový rok 2010, které jen nepřímě odkazují na rozhodnutí nebo hlasování, aniž je přesně určují.

- 99 Na základě odpovědí účastníků řízení na procesní organizační opatření je třeba dále konstatovat, že čtyři rozhodnutí přijatá na plenárním zasedání, jež jsou uvedena v bodě 97 výše a každé z nich obsahuje rozhodnutí o udělení absolutoria předsedovi Parlamentu za plnění rozpočtu a připomínky obsažené v usnesení byly předmětem hlasování o samotných rozhodnutích a usneseních. Parlament, kterému byla na jednání položena otázka v tomto ohledu, nebyl schopen upřesnit, zda u každého z těchto rozhodnutí a těchto usnesení bylo o odstavcích nebo návrzích na změnu některých odstavců hlasováno jako o celku nebo odděleně.
- 100 Písemné otázky, které byly Parlamentu položeny na konci jednání, se týkaly zejména určení konkrétních podrobných pravidel hlasování o zmíněných čtyřech rozhodnutích o udělení rozpočtového absolutoria a o čtyřech k nim připojených usneseních, jež byla přijata na plenárním zasedání.
- 101 Z odpovědi Parlamentu přitom vyplývá, že všechna čtyři rozhodnutí o udělení absolutoria uvedená v bodě 97 výše a všechna usnesení, která jsou k nim připojena, byla sice přijata na plenárním zasedání v hlasování o celku, avšak hlasování o usnesení týkajícím se udělení absolutoria za rozpočtový rok 2005, které se konalo dne 24. dubna 2007, hlasování o usnesení týkajícím se udělení absolutoria za rozpočtový rok 2006, které se konalo dne 22. dubna 2006, a hlasování o usnesení týkajícím se udělení absolutoria za rozpočtový rok 2010, které se konalo dne 10. května 2012, předcházela oddělená hlasování o změnách a konkrétních odstavcích návrhů usnesení. Pokud jde o usnesení týkající se absolutoria za rozpočtový rok 2005, byly odstavce 74 až 84 návrhu usnesení, které se týkaly systému, předmětem oddělených hlasování, v rámci kterých se vyjádřili členové. Pokud jde o usnesení týkající se udělení absolutoria za rozpočtový rok 2006, byly odstavce 70 až 73, které se týkají systému, přijaty stejným způsobem. To platí také pro odstavce 98 a 99 návrhu usnesení o udělení absolutoria za rozpočtový rok 2010, které se týkaly systému.
- 102 Z výše uvedeného vyplývá, že všichni členové, kteří tvořili plenum, byli oprávněni se vyjádřit k systému dne 24. dubna 2007, 22. dubna 2008 a 10. května 2012.
- 103 Parlament měl tudíž k tomu, aby umožnil žalobci dosáhnout jeho cíle, upozornit na potenciální střety zájmů u členů, předat jména členů účastnících se systému, kteří byli rovněž členy pléna ve dnech uvedených v bodě 102 výše a skutečně v těchto dnech hlasovali, a neomezovat se na jména těch, kteří se účastnili jmenovitě hlasování upraveného v článku 180 jednacího řádu Parlamentu, na což mohlo být usuzováno z poznámek žalobce uvedených ve vyjádření předloženém dne 2. února 2015. Bez ohledu na postup použitý při hlasování o systému mohli být totiž všichni členové, kteří skutečně hlasovali a účastnili se systému, ovlivněni osobním zájmem v tomto ohledu (viz bod 102 výše).
- 104 Z výše uvedeného vyplývá, že není třeba zkoumat konkrétní podrobná pravidla hlasování v rámci výboru pro rozpočtovou kontrolu a předsednictva, neboť jejich členové jsou rovněž členy pléna.
- 105 Parlament má zatřetí za to, že již z povahy věci je nemožné určit, zda členové byli při rozhodování o systému skutečně ovlivněni vlastními finančními zájmy nebo jakýmkoli jiným oprávněným zájmem, či nikoli, neboť identifikace členů účastnících se systému neposkytuje žádnou informaci o subjektivních důvodech jejich hlasování o systému.
- 106 Pojem střet zájmů však neodkazuje jen na situaci, v níž má veřejný činitel osobní zájem, který by skutečně mohl ovlivnit nestranný a objektivní výkon jeho oficiálních funkcí, v tomto případě situaci poslance Parlamentu, nýbrž odkazuje také na situaci, v níž se veřejnosti jeví identifikovaný zájem jako ovlivňující nestranný a objektivní výkon oficiálních funkcí. Zpřístupnění potenciálních střetů zájmů nemá ostatně jen odhalit případy, v nichž bylo cílem veřejného činitele při výkonu funkce uplatnit osobní zájmy, nýbrž má rovněž informovat veřejnost o nebezpečí střetů zájmů u veřejných činitelů, aby tyto osoby jednaly při výkonu funkce nestranně poté, co vzhledem k okolnostem, v nichž se nacházejí, konstatovaly, že se jich dotýká potenciální střet zájmů a přijaly nebo navrhly opatření pro

vyřešení uvedeného střetu nebo jeho zabránění. Argument Parlamentu je proto neopodstatněný a musí být odmítnut, neboť subjektivní důvody hlasování voleného zástupce jsou ostatně již ze své podstaty neověřitelné.

- 107 Začtvrté ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodě 106 výše, je třeba odmítnout argument Parlamentu, že žalobce nepředložil důkazy o diskuzi týkající se potenciálních střetů zájmů na straně členů ve vztahu k systému nebo chování konkrétního člena.
- 108 Zapáté z úvah uvedených v bodech 91 až 106 výše rovněž vyplývá, že pravidlo, které údajně vyplývá z nařízení č. 45/2001 vyloženého v rozsudku Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše (EU:T:2011:688, body 34 a 35), podle něhož je na osobě, která žádá o předání osobních údajů, aby poskytla konkrétní důkazy, které umožní dospět k závěru o nezbytnosti tohoto předání, nemůže vést k důsledkům, které s sebou nese argumentace Parlamentu.
- 109 Ačkoli Parlament tvrdí opak, je nejdříve nutno konstatovat, že žalobce vysvětlil důvody, pro které by měl vědět, kteří členové se účastní systému, zejména pokud jde o možnost odhalit potenciální střety zájmů, které mohly mít vliv na výkon funkce.
- 110 Dále, i když se Parlament snaží tvrdit, že žalobce byl povinen konkrétně uvést všechny skutečnosti, které by prokázaly existenci střetů zájmů, aby prokázal nezbytnost předání, je třeba konstatovat, že k tomu, aby upozornil na potenciální střety zájmů u členů při hlasování o systému, mohl žalobce oprávněně prokázat jen to, že tito se nacházeli v takové situaci z důvodu dvojího postavení jakožto členů a účastníků systému. Pojem střet zájmů totiž odkazuje na situaci, v níž se veřejnosti jeví identifikovaný zájem jako ovlivňující nestranný a objektivní výkon oficiálních funkcí (viz bod 106 výše), a nevyžaduje tedy prokázání skutečnosti, že dotčené povinnosti nebyly vykonány nestranně. Konkrétně nelze žalobci vytýkat, že před podáním žádosti o předání jmen dotčených členů, sám neurčil orgán, který v rámci Parlamentu rozhodl o systému, a tedy skupinu dotčených členů.
- 111 Opačný výklad by vedl k tomu, že po žalobci by bylo požadováno, aby nejdříve žádal o přístup k dokumentům prokazujícím, v rámci kterých orgánů bylo hlasováno o systému, a s ohledem na obdržený výsledek, aby poté žádal o přístup k dokumentům určujícím členy, kteří skutečně hlasovali v tomto ohledu a nakonec k dokumentům určujícím členy účastnící se systému. Žádné ustanovení nařízení č. 1049/2001 neukládá žadateli o přístup k dokumentům držným orgánem nebo institucí Unie povinnost postupovat tímto způsobem a tato povinnost nevyplývá ani z použití nařízení č. 45/2001, pokud jde o dokumenty obsahující osobní údaje.
- 112 Parlament zašesté tvrdí, že zájem, s ohledem na který je požadováno předání jmen členů účastnících se systému, spočívá výlučně na úsudku novináře, který žádá o přístup k dokumentům, v projednávaném případě žalobce, a nikoli na objektivních důvodech. Parlament přitom zapomíná na skutečnost, že žalobce se opřel o existenci potenciálních střetů zájmů u členů účastnících se systému při hlasování o něm, což není subjektivním posouzením dané situace, nýbrž se jedná o konstatování možnosti, že výkon funkce dotčených členů nebyl nestranný a objektivní.
- 113 Z bodů 88 až 112 výše proto vyplývá, že Parlament se dopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že žalobce neprokázal nezbytnost předání jmen členů účastnících se systému, kteří se jakožto členové pléna skutečně účastnili hlasování o systému dne 24. dubna 2007, 22. dubna 2008 a 10. května 2012, s ohledem na sledovaný cíl poukázat na potenciální střety zájmů.
- 114 Je však třeba pokračovat ve zkoumání žaloby analýzou argumentů týkajících se uplatnění druhé kumulativní podmínky předání osobních údajů vyžadovanou čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, a sice že neexistuje důvod se domnívat, že předání jmen členů pléna účastnících se systému, kteří hlasovali o tomto systému, může porušit jejich oprávněné zájmy.

K uplatnění podmínky uvedené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 týkající se neexistence oprávněného zájmu na ochraně soukromí členů

- 115 Druhá část žalobního důvodu se dělí na tři výtky, které se překrývají. V rámci první výtky žalobce tvrdí, že členové nemají oprávněný zájem na ochraně svého soukromí ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, neboť jejich chování ve velké míře podléhá přezkumu ze strany veřejnosti. V rámci druhé výtky má za to, že Parlament v napadeném rozhodnutí neodůvodnil skutečnost, že zpřístupnění požadovaných dokumentů by porušilo oprávněné zájmy členů. V rámci třetí výtky se domnívá, že i kdyby měl Parlament správně za to, že požadovaná informace spadá do soukromé sféry členů, nestačilo by to k její ochraně jakožto oprávněného zájmu ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, který vyžaduje zvážení existujících zájmů.
- 116 Nejříve je třeba připomenout, že judikatura vyžaduje, aby poté, se je prokázána nezbytnost předání osobních údajů, orgán nebo instituce Unie, kterým je předložena žádost o přístup k dokumentům obsahujícím takové údaje, poměřily jednotlivé zájmy dotčených osob a ověřily, zda neexistuje důvod domnívat se, že by takové předání mohlo poškodit oprávněné zájmy subjektu údajů, jak to stanoví čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 78 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 30).
- 117 Takový požadavek musí vést orgán nebo instituci Unie, kterým byla předložena žádost, k tomu, aby odmítly předání osobních údajů, pokud je konstatováno, že existuje sebemenší důvod se domnívat, že předání by porušilo oprávněné zájmy subjektů údajů.
- 118 Zaprvé celá argumentace žalobce uvedená na podporu druhé části prvního žalobního důvodu spočívá na předpokladu, že vzhledem k veřejné povaze funkcí členů a k jejich statusu, nemají oprávněné zájmy členů právo na stejnou úroveň ochrany jako oprávněné zájmy osob, které nejsou veřejnými činiteli. U zájmů členů je podle žalobce třeba rozlišit ty, které spadají do veřejné sféry a musí být méně chráněny při poměrování se zájmem hovořícím ve prospěch předání osobních údajů, a ty, které jsou součástí soukromé sféry, a musí být tudíž chráněny.
- 119 Jak uznává Parlament, je rozlišení u veřejných činitelů mezi veřejnou a soukromou sférou, které provedl žalobce, relevantní pro určení úrovně ochrany osobních údajů, na kterou mají právo podle režimu nařízení č. 45/2001, přestože toto nařízení nic takového nestanoví. Bylo by totiž zcela nevhodné posuzovat stejným způsobem žádost o předání osobních údajů bez ohledu na totožnost subjektu údajů. Veřejný činitel se rozhodl vystavit se hodnocení třetích osob, zejména sdělovacích prostředků a prostřednictvím nich širšího nebo užšího okruhu veřejnosti podle oblasti působnosti, i když taková volba vůbec neznamená, že při rozhodování o předání údajů této osoby je třeba mít za to, že se nikdy nejedná o porušení jejich oprávněných zájmů. Veřejný činitel již obecně souhlasil s tím, že určité jeho osobní údaje budou zveřejněny nebo dokonce podněcoval k jednání v tomto směru nebo tak jednal. Tento kontext musí být tudíž zohledněn při posuzování nebezpečí porušení oprávněných zájmů veřejných činitelů podle čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 a při poměrování těchto zájmů s nezbytností požadovaného předání osobních údajů.
- 120 V takovém kontextu je v projednávaném případě třeba pro posouzení nebezpečí porušení oprávněných zájmů členů, k nimž nesporně patří některé aspekty profesních činností, jako například skutečnosti týkající se odměny, konkrétně zohlednit souvislost mezi dotčenými osobními údaji, a sice jmény členů účastnících se systému, kteří se účastnili hlasování o něm, a mandátem těchto členů. Účastnit se systému mohou však jen členové. Mandát člena Parlamentu je tak první a nezbytnou podmínkou k tomu, aby bylo možné čerpat výhody z doplňkového důchodu, který systém zavádí. Dotčené osobní údaje jsou především z tohoto důvodu součástí veřejné sféry členů.
- 121 Vzhledem k této vlastnosti, která omezuje působnost systému jen na členy, nejsou okolnosti, že účast na systému není povinná a vyžaduje dobrovolné přistoupení, což znamená, že nevyplývá automaticky z mandátu nebo že doplňkový důchod je pobírán po skončení mandátu, což ostatně vyplývá ze

samotné povahy jakéhokoli starobního důchodu, určující pro zařazení dotčených osobních údajů do soukromé sféry členů. Je třeba zohlednit nejen souvislost s mandátem člena, nýbrž také všechny informace poskytnuté žalobcem o fungování systému, které nebyly Parlamentem zpochybněny, nebo byly dokonce potvrzeny skutečnostmi uvedenými ve spise a týkají se financování dvou třetin hrazených příspěvků Parlamentem, krytí ztrát systému Parlamentem a jeho závazku nahradit veškeré ztráty, které systému vzniknou, což podle žalobce zajistí členům účastnícím se systému zachování nabytých důchodových nároků. Jedná se o skutečnosti, které podporují zařazení dotčených osobních údajů do veřejné sféry členů, neboť svědčí o významném finančním a právním závazku Parlamentu ve vztahu k systému.

- 122 Je třeba vzít v úvahu rovněž judikaturu, podle níž je systém součástí právních ustanovení majících zabezpečit, v obecném zájmu, finanční nezávislost členů a rozhodnutí přijatá v tomto ohledu příslušnými orgány Parlamentu musí být považována za vnitřní organizační opatření, která jsou určena k zajištění jeho řádného fungování a patří k výsadám veřejné moci, jež mu byly svěřeny, aby mohl plnit své poslání, takže práva a povinnosti, které ze systému vyplývají, spadají do oblasti veřejného práva (v tomto smyslu viz rozsudky *Purvis v. Parlament*, bod 26 výše, EU:T:2011:600, body 60 a 61 a ze dne 13. března 2013, *Inglewood a další v. Parlament*, T-229/11 a T-276/11, Sb. rozh., EU:T:2013:127, bod 61).
- 123 Pokud jde o argument Parlamentu, že příspěvky do systému se týkaly soukromé finanční situace členů, musí být odmítnut vzhledem ke spojitosti, kterou lze učinit mezi finančními aspekty systému, jejichž součástí jsou příspěvky, a veřejnou sférou členů. Tato úvaha platí rovněž pro argument Parlamentu, že je třeba rozlišovat mezi chováním členů při hlasování, které je vždy součástí jejich veřejné sféry, a jejich účastí na systému, která podle něj spadá do jejich soukromé sféry. Předání jmen členů účastnících se systému kromě toho umožňuje zjistit jen skutečnost, že se tito členové účastní systému, ale informace o jejich finanční situaci, zejména o jejich majetku, úsporách nebo nástrojích, do kterých jsou investovány prostředky uhrazené do systému, nejsou zpřístupněny.
- 124 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba mít za to, že při poměrování dotčených zájmů se musí na oprávněné zájmy členů účastnících se systému, které spadají do jejich veřejné sféry, vztahovat nižší úroveň ochrany, než je úroveň, která se v souladu s logikou nařízení č. 45/2001 vztahuje na zájmy, jež spadají do jejich soukromé sféry.
- 125 Z druhého je třeba připomenout, že i v tomto kontextu jsou osobní údaje předávány jen tehdy, pokud není důvod se domnívat, že mohou být poškozeny oprávněné zájmy subjektů údajů. Důsledkem nižší úrovně ochrany jmen členů účastnících se systému je však přiznávání většího významu zájmům, které stojí za cílem předání údajů.
- 126 Jak tvrdí žalobce, upozornění na potenciální střety zájmů u členů, které je cílem požadovaného předání údajů, umožňuje zajistit lepší kontrolu činnosti členů a fungování unijního orgánu, který zastupuje lid členských států, jakož i zvýšit transparentnosti jeho činnosti. Ačkoli Parlament na jednání tvrdil opak, takové zájmy mohou být podle práva zohledněny při poměrování, které je třeba provést podle čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 (viz body 61 až 63 výše). S ohledem na význam zájmů, které zde byly uvedeny, jejichž cílem je zajistit řádné fungování Unie posílením důvěry, kterou občané mohou legitimně mít v orgány, je třeba konstatovat, že předáním dotčených osobních údajů nemohou být poškozeny oprávněné zájmy členů účastnících se systému, které byly vymezeny v bodech 120 a 121 výše.
- 127 Poměření dotčených zájmů tak mělo vést k povolení předat jména členů účastnících se systému, kteří se účastnili hlasování o něm, vzhledem k tomu, že Parlament nemůže oprávněně tvrdit, že existuje právně závazná domněnka ve prospěch oprávněných zájmů subjektů osobních údajů, které měly být předány. Nic ve znění čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 nepodporuje uznání takové domněnky, neboť posouzení žádosti o předání osobních údajů vyžaduje, aby byly dotčené zájmy poměřeny poté, co žadatel prokázal nezbytnost předání uvedených údajů (v tomto smyslu viz rozsudky Komise

v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 79 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 34), která je podmínkou, jež musí být vykládána striktně a ukládá žadateli, aby uvedl výslovné a legitimní odůvodnění nezbytnosti, které se dovolává. Parlament se kromě toho k tomu, aby odůvodnil takovou domněnku, nesprávně opírá o nařízení č. 1049/2001, když uvádí, že toto nařízení umožňuje výjimky z práva na transparentnost. I když nařízení č. 1049/2001 upravuje výjimku z práva na přístup k dokumentům v případě, že zpřístupnění by mohlo narušit soukromí nebo osobnost jednotlivce, čímž činí použitelným nařízení č. 45/2001, nemá to za následek vytvoření domněnky ve prospěch oprávněných zájmů osob, jejichž osobní údaje jsou chráněny tímto nařízením.

128 Z dalších argumentů předložených Parlamentem, je neúčinná kritika přiměřenosti opatření požadovaných žalobcem. Parlament tím zpochybňuje nezbytnost předání jmen členů účastnících se systému k dosažení cílů sledovaných žalobcem, a nikoli poměření existujících zájmů.

129 Další argumenty Parlamentu musí být odmítnuty jako neopodstatněné. Zejména když má za to, že pokud by bylo vyhověno žalobci, členové by již neměli právo na soukromí a předání osobních údajů by ohrozilo nezávislost jejich mandátu. Žádná závažná skutečnost nepodporuje taková tvrzení, přičemž je třeba zdůraznit omezený rozsah informací zpřístupněných předáním dotčených údajů a navíc nic neumožňuje pochopit, čím by byla narušena nezávislost mandátu člena, pokud by byla zveřejněna jeho účast na systému. To platí také pro argument týkající se skutečnosti, že členové mohou být kritizováni veřejností v souvislosti s údajným střetem zájmů. Vzhledem k tomu, že takový střet je vlastní funkci člena Parlamentu, může případnou kritiku vyjádřit jakákoli osoba, která je součástí veřejnosti a je obeznámena s problematikou systému, aniž by byla této osobě konkrétně sdělena jména členů, u nichž případně mohlo dojít k takovému střetu zájmů. Je třeba ostatně konstatovat, že se žalobce v jednotlivých písemnostech staví za tuto kritiku.

130 Je tudíž třeba konstatovat, že Parlament se dopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že by předání jmen členů účastnících se systému, kteří o něm hlasovali, porušilo oprávněné zájmy těchto členů.

131 Je třeba dále zkoumat žalobu, neboť nesprávné posouzení Parlamentu při uplatnění dvou kumulativních podmínek uvedených v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 se týká jen členů pléna, kteří hlasovali o systému dne 24. dubna 2007, 22. dubna 2008 a 10. května 2012, a nikoli členů, kteří se zdrželi hlasování nebo již nebo ještě nebyli ve funkci zejména z důvodu, že jejich mandát skončil dříve, což zahrnuje ty, kteří uplatnili důchodové nároky.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatečného odůvodnění

132 Žalobce v podstatě tvrdí, že závěr uvedený v napadeném rozhodnutí, že povinnost chránit soukromí s ohledem na osobní údaje má přednost před požadavkem transparentnosti, je stížen nedostatkem odůvodnění. Parlament podle něj nevysvětlil, čím by zpřístupnění požadovaných dokumentů konkrétně a skutečně narušilo soukromí členů, jejichž jména jsou uvedena v těchto dokumentech.

133 Je třeba připomenout, že pokud dotyčný orgán rozhodne o odepření přístupu k dokumentu, jehož předání je po něm požadováno, je tedy v zásadě povinen vysvětlit, jak by mohl přístup k tomuto dokumentu konkrétně a skutečně ohrozit zájem chráněný výjimkou stanovenou v článku 4 nařízení č. 1049/2001, na kterou se tento orgán odvolává (rozsudky Švédsko v. MyTravel a Komise, bod 35 výše, EU:C:2011:496, bod 76 a ze dne 28. března 2012, Egan a Hackett v. Parlament, T-190/10, EU:T:2012:165, bod 90). Takové vysvětlení nemůže tedy spočívat v pouhém tvrzení, že přístup k některým dokumentům by narušil soukromí ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 (výše uvedený rozsudek Egan a Hackett v. Parlament, EU:T:2012:165, bod 90).

- 134 Je třeba také připomenout, že pokud žádost založená na nařízení č. 1049/2001 usiluje o přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje, ustanovení nařízení č. 45/2001 budou plně použitelná, včetně článků 8 a 18 (rozsudky Komise v. Bavarian Lager, bod 4 výše, EU:C:2010:378, bod 63 a Dennekamp v. Parlament, bod 4 výše, EU:T:2011:688, bod 26).
- 135 Pokud tedy jako v projednávaném případě má být čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 použit na žádost o přístup k dokumentům, shoduje se posouzení skutečnosti, zda je porušení oprávněného zájmu chráněného výjimkou upravenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 konkrétní a skutečné, s posouzením nebezpečí porušení oprávněných zájmů subjektu, jehož se týká předání osobních údajů, neboť oprávněné zájmy uvedené v čl. 8 písm. b) zahrnují soukromí a osobnost jednotlivce uvedené v tomto ustanovení, které mohou být narušeny zveřejněním některých jejich aspektů.
- 136 Z judikatury kromě toho vyplývá, že odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze tvrzených důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky uvedeného článku 296, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada, C-266/05 P, Sb. rozh., EU:C:2007:75, bod 80 a citovaná judikatura).
- 137 Napadené rozhodnutí není podle žalobce odůvodněno, pokud jde o otázku, jak by zpřístupnění požadovaných dokumentů konkrétně a skutečně narušilo soukromí členů účastnících se systému.
- 138 Parlament měl v napadeném rozhodnutí za to, že by nebylo přiměřené souhlasit s předáním dotčených osobních údajů vzhledem k významu oprávněných zájmů subjektů údajů. Vyjádřil názor, že rozsah oprávněných zájmů členů je určitě menší než rozsah zájmů soukromých osob bez veřejných závazků, zároveň však uvedl, že mechanismy ochrany upravené nařízením č. 45/2001 se použijí v projednávaném případě a členové mají oprávněné zájmy na tom, aby dotčené údaje nebyly zpřístupněny, jelikož tyto údaje jsou součástí jejich soukromé sféry, a jsou tedy oprávněným zájmem, který má být chráněn jako údaje týkající se jejich osobní finanční situace. Příspěvky do důchodového systému a z nich vyplývající důchodové nároky jsou podle něj vždy soukromými otázkami, a souvislost s mandátem člena nebo způsob financování systému není relevantní. Parlament měl dále za to, že v opačném případě by se tvrzení žalobce vztahovalo na veškeré zaměstnance veřejné správy. Zopakoval názor, že předání dotčených údajů založené na obecném zájmu sdělovacích prostředků a veřejnosti na osobní finanční situaci členů by nebylo přiměřené, ledaže by se mělo za to, že sdělovací prostředky a veřejnost mají přístup ke všem soukromým údajům členů, a dokonce úředníků veřejné správy, s nimiž jsou spojeny veřejné výdaje. Zpochybnil názor žalobce, že zpřístupnění požadovaných dokumentů je vhodnějším opatřením než opatření určená ke kontrole veřejných výdajů veřejností. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že oprávněné zájmy členů musí mít přednost před údajnou nezbytností předání dotčených údajů.
- 139 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že nebezpečí porušení oprávněných zájmů členů, tudíž jejich soukromí, spočívá ve skutečnosti, že dotčené osobní údaje, které jsou součástí soukromé sféry členů, jsou oprávněným zájmem, jenž má být chráněn, jelikož odkazují na osobní finanční situaci členů vzhledem k tomu, že příspěvky do důchodového systému a nároky z nich vyplývající jsou soukromými otázkami. Ostatní posouzení učiněná Parlamentem při poměrování dotčených zájmů, jež jsou uvedena v bodě 138 výše, se nevztahují ke zhodnocení nebezpečí porušení oprávněných zájmů nebo soukromí členů.

- 140 Avšak vzhledem k tomu, že se posouzení skutečnosti, zda je porušení zájmu chráněného výjimkou upravenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 konkrétní a skutečné, překrývá s posouzením nebezpečí porušení oprávněných zájmů subjektu údajů upraveným v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, je třeba konstatovat, že Parlament při posledně uvedeném posouzení zdůraznil, že dotčené osobní údaje jsou součástí soukromé sféry členů a podle tohoto nařízení se na něj vztahuje vyšší úroveň ochrany, a musí být tudíž chráněny jakožto oprávněné zájmy. Uvedl, že příspěvky do důchodového systému a důchodové nároky z nich vyplývající jsou soukromými záležitostmi bez ohledu na dotčený systém a způsob, jakým je financován, že starobní důchod vyplývající ze systému je pobírán po skončení mandátu a členové musí hradit značný osobní příspěvek, který Parlament nenahrazuje.
- 141 Odůvodnění Parlamentu v napadeném rozhodnutí je zajisté relativně stručné, umožňuje však jak osobě, které je rozhodnutí určeno, tak Tribunálu, seznámit se s důvody, proč Parlament dospěl k závěru, že pokud by bylo povoleno předání dotčených osobních údajů, mohly by být porušeny oprávněné zájmy členů. Vzhledem k tomu, že takové posouzení nutně zahrnuje posouzení konkrétního a skutečného nebezpečí narušení soukromí a osobnosti jednotlivce, musí být odmítnuta argumentace žalobce, která je jen málo rozvinutá.
- 142 Druhý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.
- 143 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba je bezpředmětná v rozsahu, v němž je požadován přístup ke jménům 65 členů účastnících se systému, jež byli žalobci ve věcech, ve kterých byly vydány usnesení *Albertini a další v. Parlament*, bod 25 výše (EU:T:2010:519) a rozsudek *Purvis v. Parlament*, bod 26 výše (EU:T:2011:600), napadené rozhodnutí musí být zrušeno v rozsahu, v němž Parlament odepřel přístup ke jménům členů účastnících se systému, kteří se jakožto členové pléna skutečně účastnili hlasování o systému dne 24. dubna 2007, 22. dubna 2008 a 10. května 2012 a ve zbývajících částech musí být žaloba zamítnuta.

K nákladům řízení

- 144 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Avšak podle odstavců 2 a 3 téhož článku může Tribunal rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.
- 145 Vzhledem k tomu, že Parlament neměl v podstatné části žaloby úspěch, je důvodné mu uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených žalobcem. Žalobce ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení.
- 146 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou orgány a členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení. EIOÚ, Finská republika a Švédské království ponесou v projednávaném případě vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) Není třeba rozhodovat o návrhu na zrušení rozhodnutí Parlamentu A (2012) 13180 ze dne 11. prosince 2012, kterým byl Gertovi-Janovi Dennekampovi odepřen přístup k některým dokumentům týkajícím se účasti některých členů Parlamentu na doplňkovém systému důchodového pojištění v rozsahu, v němž odepírá přístup ke jménům 65 členů Parlamentu,**

již byli žalobci ve věcech, v nichž byly vydány usnesení ze dne 15. prosince 2010, Albertini a další a Donnelly v. Parlament (T-219/09 a T-326/09, Sb. rozh., EU:T:2010:519) a rozsudek ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament (T-439/09, Sb. rozh., EU:T:2011:600).

- 2) Rozhodnutí A (2012) 13180 se zrušuje v rozsahu, v němž odepírá přístup ke jménům členů účastnících se doplňkového systému důchodového pojištění Parlamentu, kteří se jakožto členové pléna Parlamentu skutečně účastnili hlasování o tomto doplňkovém systému důchodového pojištění dne 24. dubna 2007, 22. dubna 2008 a 10. května 2012.
- 3) Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- 4) Parlament ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených Gertem-Janem Dennekampem.
- 5) Gert-Jan Dennekamp ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení.
- 6) Evropský inspektor ochrany údajů (EIOÚ), Finská republika a Švédské království ponесou vlastní náklady řízení.

Dittrich

Szwarcz

Tomlejnović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. července 2015.

Podpisy.